

VINCENC KUMMER – DOBRODRUŽSTVÍ S KONTRABASEM

Karla Hofmannová

Legenda české i světové popové a jazzové hudby Vincenc Kummer, rodák z Králova Pole, slaví životní jubileum, krásných 80 let. Po maturitě vystudoval hudbu na tehdy ještě Janáčkově konzervatoři, kde absolvoval veřejně kontrabasovým koncertem Sergeje Kusewického v roce 1965.

Svoji dlouholetou profesní kariéru, kterou popsal ve své knize „Medvědí stopou“, rozdělil na 3 periody, Brněnskou, Pražskou a Švýcarskou.

Již jako student hrál zde v Brně s místními orchestry, v Jazz combu Orchestru Gustava Bromy, Jazzovém triu Leona Slezáka s Antonínem Julinou, v orchestru Mirko Foreta, Jiřího Daneše, Jožky Karena, Erika Knirsche, v Brněnském estrádním rozhlasovém orchestru a také v Brněnské filharmonii. Potom musel na vojnu.

To jste musel opravdu na dva roky postavit basu do kouta a cvičit na cvičáku s kulometem?

Po absolutoriu jsem odešel do Prahy, do Armádního uměleckého souboru Víta Nejedlého (AUS), který vznikl ještě na frontě v roce 1943 a existoval až do roku 1995. V AUSu jsem se potkal se spoustou později slavných umělců a Praha se stala na 16 let mým krásným domovem.

Brzy jsem se etabloval na jazzové scéně a hrál s významnými soubory jako s Jazz Celulla Laca Decziho, SHQ Karla Velebného, s Janem Hammerem, Jirkou Stivínem, Evou Olmerovou, Vlastou Průchovou, Karlem Růžičkou, Laco Toppem, Emilem Viklickým, Vládou Žižkou, Rudolfem Daškem, Luděkem Švábenským. Prošel jsem Divadly Járy Cimrmana i Semaforem.

Zároveň jsem působil v orchestrech Ferdinanda Havlíka, Václava Hybše, Karla Vlacha, v Tanečním a jazzovém orchestru Československého rozhlasu vedeném Josefem Vobrubou a Kamilem Hálou. Poté následovalo 10 let v Orchestru Ladislava Štáidla, se kterým jsem objel polovinu světa a doprovázel nejen Karla Gotta a jeho hosty, ale s velkým orchestrem Pragokoncertu všechny tehdejší hvězdy české popmusic jako byly Eva Pilarová, Helenka

Vondráčková, Waldemar Matuška, Marie Rottrová a jiní. Ve spolupráci s těmito orchestry jsem natočil nespočetnou řadu televizních programů, LP a CD. To byla obrovská škola, která se mi později velmi hodila.

Ted' mi prozradte, proč jste vlastně odešel do exilu? Vždyť jste tu měl naprosto exkluzivní pracovní možnosti?

Víte, všechno je za něco. Muzikant má to štěstí, že se ho politika až tak moc netýká, dur je dur a ne moll, ať je u politického vesla kdokoli. Přišla Charta 77 a po ní Anticharta. Nás hudba (debnyky nahnali do Divadla hudby a předložili prezenční listinu. Byli jsme zvyklí z nahrávacích studií podepisovat prezenci, a nebyl nám předložen text ani Charty, ani Anticharty. Byli jsme filmováni a později bylo celé toto konání proti nám zneužito. Mne to tehdy velmi ponížilo a řekl jsem si, že dost. Celý rok jsem připravoval odchod do exilu a los padl na Švýcarsko už proto, že jsme tam měli přátele. Odjeli jsme legálně na dovolenou se všemi doložkami a vízy. Starší dceru, tehdy 14letou jsem poslal den předem letadlem a malá, šestiletá jela s námi v autě. Přiznávám, že jsem měl při průjezdu hranic velký strach, ale povedlo se.

Měl jste tam domluvené angažmá?

Ale kdepak. Jeli jsme na blind. Musím ale říci, že nám na začátku švýcarská vláda velmi pomohla jak mate-

riálně, tak i finančně. Ten začátek nebyl lehký, obtížně jsme hledali zaměstnání, ale byli tam i jiní přátelé, kteří také odešli, a mnozí to měli ještě těžší než my. Nejprve začala pracovat moje manželka, mně to trvalo trochu déle, než jsem se zorientoval v hudební scéně. Hrál jsem ze začátku vážnou, tedy symfonickou hudbu, v Collegiu Musicum Winterthur a v curyšské Tonhalle, kde jsem se setkal také s Mstislavem Rostropovičem, virtuózním ruským violoncellistou, Nikitou Magalovem, úžasným ruským pianistou a mnoha jinými velkými osobnostmi klasické hudby. Mluvil jsem s nimi jejich mateřštinou, čímž jsem udivoval kolegy v orchestru.

Nakonec mne ale opět získal svět jazzu. Neustále platí to přísloví, být ve správný čas na správném místě a k tomu velká porce štěstí. V legendárním jazzovém klubu Widderbar v Curychu si mne všimnul majitel pan Arnold Burri, který zval americké jazzové hvězdy a dobře platil i doprovodné kapele. To byl absolutní zvrat v mém životě, neboť jsem tu mohl doprovázet mnoho jazzových hvězd, o kterých jsem doposud mohl jen snít. Díky těmto kolegům jsem znovu mohl projet značnou část světa a díky tomu jsem také mohl v mé knize popsat toto nádherné období 45 veselými kapitoly a zážitky. Většina těchto úžasných umělců hraje již v tom našem jazzovém klubu „tam nahoře“. Byla to krásná perioda, i když tvrdého života.

Život ve Švýcarsku se tedy povedl, ale přesto – nestýskalo se vám po domově?

Upřímně řečeno, nestýskalo. Měl jsem důležité zázemí díky hlavně mé ženě Vlastě, se kterou jsme se semkli a udrželi rodinu pohromadě. Budeme spolu brzy již 60 let! Jí patří velký dík za vše, vždy, když bylo třeba, nás podržela, je to silná žena, a domov je tam, kde je rodina. My jsme při příchodu ovládali německý jazyk, ale ve Švýcarsku se mluví čtyřmi úředními jazyky – německy, francouzsky, italsky a rétorománsky.

Pokračování na následující straně.

Dokončení z předcházející strany.

Němčina tam není němčinou, jak jsme se jí zde naučili. Je to Schwitzer-Dütsch, dialekt a v Bernu zase užívají vlastní dialekt, který je daleko více zkomolený. A je tu 21 kantonů, a každý má svá specifika. Jedno je tu ale společné. Musíte tvrdě a poctivě pracovat, nic se nedá ošidit, obejít nebo uplatit, jak jsme v Česku zvyklí. Když máte úspěch, nikdo vám ho nezávidí, protože vědí, že si to skutečně zasloužíte. Prostě mentalita je od naší země značně odlišná.

Máte dvě dcery, potatily se?

Starší dcera Zuzka ne, ta vystudovala hotelovou školu a dnes se věnuje zdravé výživě. Lada, ta mladší, vystudovala vídeňskou Performing Art Studios of Vienna a hrála v mnoha muzikálech hlavní role. V Theater an der Wien v muzikálu Chicago, potom v mnoha městech Evropy Cats, West Side Story, Jesus Christ Superstar, nebo Sugar, podle filmu Někdo to rád horké.

Máme 3 pravnoučata, jen je to již do Švýcarska daleko, vidíme se jen díky internetu.

Přesto, že jste se ve Švýcarsku dobře uplatnili, vrátili jste se na stáří zpět do Brna

Kruh se uzavřel. Na stáří člověk věci přehodnocuje, a přemýšlí, co ještě může svému okolí dát. Během mého života jsem zažil mnoho vzestupů i pádů, které ovšem člověka obohacují zkušenostmi. Jsem velmi rád, že na mne po 25 letech česká hudební komunita nezapomněla a že mohu nadále mé zkušenosti předávat mladé generaci, protože i ve Švýcarsku jsem pedagogicky působil. Zůstávám aktivní, komponuji hudbu, aranžuji pro různé skupiny a orchestry, nadále denně cvičím na můj kontrabas, což mne udržuje v psychické i fyzické formě. Spolupracuji s mladými hudebníky, vydal jsem od návratu z exilu 7 CD, založil Two Generation Trio. Velmi mne potěšilo ocenění od Nadace Život umělce cenou Senior Price 2017, kterou jsem dostal za dlouholetou uměleckou činnost.

S filharmonickým kvartetem Nostalgia kvartet jsme provedli v Besedním domě v Brně moje Concertino a na podzim mne čeká provedení velkého

koncertu, který jsem napsal k mému výročí pro smyčcový kvartet a velký orchestr.

Jsem také velmi rád, že se mi podařilo navázat spolupráci s hudební komunitou zde v Brně i v Praze a získat možnost spolupráce s dalšími umělci, kteří sem přicházejí z celého světa. Nejlepší na tom je, že hudba je společným jazykem pro všechny lidi, bez ohledu na jakékoliv rozdíly a já jsem vděčný životu a osudu, že jsem měl tu čest jí celý život sloužit.